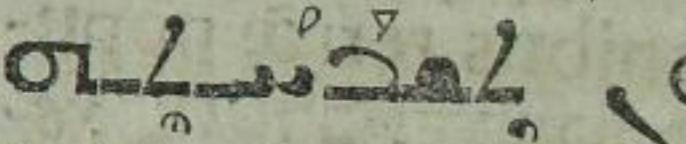

jici quidem posse videntur verba quæ Petrus I. Ep. II. v. 9. addit: ὅπως τας αρετας εχαργειλητε τας εκ σκολες υμας να-
λεσαιτος, ut virtutes ejus annuncietis qui vocavit vos ex
tenebris. Sed respondeo, per virtutes Dei intelligi ejus sa-
pientiam, bonitatem, & misericordiam, &c. quas omnes
Christiani commemorare invicem & lingua & vita ce-
lebrare tenentur. Observat hoc Syrus quando vertit:
 ut annuncietis gloriam
laudes ejus. Conf. Erasmi Schmidii ad hæc ver-
ba notas. In præsente igitur textu Petrus plane non
agit de publico verbi ministerio, & distinguendum
erat inter vocationem generalem, qua omnes Christiani
per regenerationem vocantur ad spirituales hostias &
laudum præconia Deo offerenda, de qua agit Paulus
Ephes. V, 19. & inter vocationem specialem, qua mini-
sterium verbi, quoad prædicationem evangelii &
dispensationem sacramentorum, personis ad hoc idoneis
committitur, prout docet paulus Ephes. IV, II. I. Cor.
XII, 29. & Jacobus c. III, 1. Discrimen inter pastores &
greges videre licet Joh. XXI, 16. 17. A& XX, 28. I. Pet.
V, 1. seqq. I. Tim. III, 1. seqq. Tit. III, 8. Apoc. II, 3. Ex
his omnibus patet, esse sacerdotem spiritualem, & esse
ministrum verbi, hæc esse diversissima. Constat etiam
ex his, quod, quæ sub initium hujus §. ex epistolis
Theosophicis produxi, loquantur, licet minus accurate,
de sacerdotio spirituali, non autem de ministerio verbi,
de quo in præsentiarum agimus.

§. X. Proximum locum autor epistolarum Theo-
soph. tribuit argumento a defedu sensus internæ mo-
tionis, & Christi in corde loquentis. Hinc de mediate
voca-